

om det sker inden for den i § 50 angivne 12 timers frist. I øvrigt må det gælde, at erhververen for at gøre beskyttelsen gældende, må give meddelelsen en form eller en tilføjelse, som viser, at den stammer fra et udenlandsk nyhedsbureau eller en korrespondent i udlandet, og at den er erhvervet af det bureau eller den avis, der offentliggør den.

Beskyttelsen gælder også pressemeddelelser modtaget gennem radio.

Reglen svarer til § 44 i lovudkastet af 1951, idet man dog i overensstemmelse med bemærkningerne til udkastet dels har ændret beskyttelsesfristen fra 16 til 12 timer, dels har formuleret bestemmelsen således, at den giver beskyttelse imod enhver offentlig meddelelse af nyheden og ikke blot mod dennes gengivelse i presse eller radio.

Kapitel VI.

Forskellige bestemmelser.

Til § 51.

Ifølge § 9 i lov nr. 90 af 31. marts 1937 om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse er det enhver forbudt at benytte et navn, firma, forretningskendetegn eller lignende, der ikke tilkommer ham, såvel som at benytte en ham rettelig tilkommende betegnelse på en måde, der er egnet til at hidføre forvekslinger med en af en anden erhvervsvirksomhed retmæssigt ført betegnelse. Efter lovens motiver skal den kunne finde anvendelse på betegnelser for litterære og kunstneriske værker, jfr. også dom i U. f. R. 1948 p. 530, hvor det i princippet antoges, at § 9 kunne anvendes på et værks titel.

Man finder det rimeligt, at en bestemmelse om dette forhold optages i selve ophavsretsloven, således at det direkte siges, at beskyttelsen gælder litterære værkers og kunstværkers betegnelser.

Bestemmelsen skal kun gælde anbringelse på et værk af en titel, et pseudonym eller et mærke, der er egnet til at fremkalde forveksling med et andet værk, hvorimod forslaget ikke nævner anvendelse af selve forfatternavnet. I det omfang, hvori konkurrencelovens § 9 også kan benyttes i denne henseende, må den stadig anses for opretholdt. Efter denne bestemmelse er det ikke blot forment en forfatter, komponist eller kunstner at anbringe andre ophavsmænds navn på sit værk, men også sit eget navn, når en sådan anbringelse måtte være egnet til at fremkalde forveksling.

Det bemærkes, at en titel i visse tilfælde kan være så originalt og personligt udformet, at ophavsretlig beskyttelse må kunne påberåbes, jfr. dommen U. f. R. 1951 pag. 725.

Den foreslåede nye regel er en ordensforskrift af

stor betydning, ikke blot for ophavsmanden, men også for almenheden. Under hensyn hertil har man i § 58, stk. 2, foreslået, at den skal gælde alle krænkelse, hvad enten værket eller ophavsmanden er af dansk oprindelse eller ej. Beskyttelsen i henhold til § 51 gælder endvidere uden tidsmæssig begrænsning.

Til § 52.

De her foreslåede regler er ligesom forslagets § 51 ordensforskrifter af betydning ikke blot for ophavsmændene, men også for almenheden.

Stk. 1. Reglen svarer til den gældende svenske lov § 8 a., stk. 1, men har ikke noget sidestykke i den danske lov 1933. I Sverige vil man ikke opretholde § 8 a., stk. 1, men dette skyldes, at den svenske straffelov indeholder regler, der gør den overflødig.

Når originale kunstværker ikke uden kunstnerens samtykke bør kunne forsynes med hans signatur, ligger det i, at en sådan signering fra kunstnerens side er et udtryk for, at han betegner det pågældende værk som udført og godkendt af ham. En signering uden kunstnerens samtykke af værker, som alene udgør forstudier, eller som kunstneren ikke betragter som værdige repræsentanter for sin kunst, kan være egnet til at volde kunstneren betydelig skade, såvel set fra et ideelt som fra et økonomisk synspunkt. Det bør altså bero på kunstneren alene, om han vil anbringe sin signatur på værket eller tillade andre at gøre dette, og denne signeringsret må være af rent personlig natur, således at den hverken gennem arv eller gennem overdragelse kan overgå til andre. Kunstneren kan altså bemyndige andre til at anbringe signaturen i hvert enkelt tilfælde, men han kan ikke generelt på forhånd overdrage andre ret til at afgøre, om signatur skal påføres hans værker eller ej.

Bestemmelsen gælder for alle værker, uanset om de eller deres ophavsmænd er danske eller udenlandske.

Stk. 2. Denne bestemmelse svarer til lov 1933, § 25, stk. 2. Den omfatter alene gengivelser (eftergjorte eksemplarer), der er af en sådan art, at de kan forveksles med originalen, og kun sådan angivelse af den af kunstneren anvendte form for signering af de af ham frembragte kunstværker, at publikum er udsat for at blive skuffet. Derimod gælder den ikke anden form for påførelse af kunstnerens navn på kopier. I det omfang, i hvilket reglen efter det foran anførte gælder, er den på den anden side absolut, jfr. ordene "ikke i noget tilfælde". Dette betyder, jfr. også modsætningen til 1. stk., at anbringelsen heller ikke kan ske med kunstnerens samtykke. I betragtning af reglens